

vidnede aller bedst og aller stærkest det Andragende, der er indgivet til den højtærede Justitsminister fra Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk. Da jeg hertil tillod mig at bemærke, at hvis man spurgte en Fællesrepræsentation for Landbruget, f. Eks. de samvirkende og forenede Landboforeninger, turde Svaret mulig blive et ganske andet, udtalte det samme ærede Medlem sin store Forbavselse over, at Landbruget nu ogsaa skulde drages ind i dette Spørgsmaal. Det er jo muligt, at det var mindre rigtigt af mig at bringe Landbruget i Forbindelse med denne Sag, jeg blev derfor næsten ogsaa halv bange og tabs, vel vidende, at i disse agrarbevægede Tider har „Landbruget“ paa sine Steder en vis skurrende Klang. En nærmere Betragtning af Forholdene turde imidlertid dog maatte noget vise min Menings Rigtighed, og navnlig, hvad den højtærede Justitsminister under samme Behandling udtalte, idet han da erkendte, at der her i Kjøbenhavn hos Thyendet næppe er nogen egentlig Trang til en saadan Lov, idet Thyendet jo her hele Dagen Dag efter Dag færdes om og delvis i Butikker. Hvis dette gælder om Kjøbenhavn, hvad jeg ikke har nogen Tvivl om, gælder det saa vist i samme fulde Maal for alle Landets Kjøbstæder. Er der da overhovedet nogen Trang til denne Lov, saa maatte det jo udelukkende være hos Landthyendet. Skulde det nu saa være saa urimeligt, om Landbruget havde en Mening, og det en ret begrundet og berettiget Mening om, hvad der egentlig tjener til dets Thyendes Trang og er i dets Interesse! Det er jo dog saa, at Thyende og Husbond i mange Henseender staa i meget nær Forbindelse og have fælles Interesser. Jeg tror derfor, at det kunde slet ikke være saa urimeligt, om der fra Landbrugets Side ogsaa hørtes en Udtalelse; i alt Fald forekommer det mig, at det er næsten ligesaa rimeligt at høre Landbrugets Mening om Landthyendets Interesse, som det er at høre Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk.

Enhver, der kender Forholdene paa Landet, vil vide, at det er et ret væsentligt Faktum i Landbruget, hvorledes Tjenestefolkene ere. Daarlige, svirende, sværmenende, letslindige Tjenestefolk ere en Forbandelse, og gode, støtte, satte Tjenestefolk ere en Velsignelse for Landmanden. Det er derfor i den Henseende rigtigt, at man gør alt for at faa Tjenestefolk til at blive gode Tjenestefolk, og jeg tror, at Udviklingen af Thyendets gode Egenskaber, af dets Soliditet, Trofasthed, Stadighed i Tjenesten er daarlige tjent med, at Thyendet faar Lejlighed til letslindig og tankeløst at forøde sin ofte surt fortjente

Løn, saa snart det har faaet den udbetalt. Tværtimod bør der efter min Mening gøres alt muligt, for at Thyendet kan lægge saa meget op af sin Løn, som det nogenlunde kan undvære; ingen vil nægte, at det er baade i Husbondens og Thyendets færdige Interesse. Men hvad er det nu, dette Lovforslag vil aabne Vej til? Jeg siger ikke til sigter, thi jeg føler mig overbevist om, at det ingenlunde har ligget i den højtærede Justitsministers Hensigt, derfor siger jeg udtryffeligt: Hvad er det, det vil aabne og kan og maa aabne Vej til? Ganske simpelt, at der over alt i Landet i den nærmeste By vil etableres to aarlige Thyendemærker, hvor det meget hurtig vil blive Stil, at Thyendet fra de omliggende Egne samles, — ikke saa meget for at gøre deres nødvendige Indkøb, thi Erfaringen viser jo, at dette hidtil meget godt har kunnet lade sig gøre, ja snart for godt, — men for at mere sig, samles i store Flokke paa Beværetninger og Dansesteder. Man lægge vel Mærke til og glemme ikke, at man samler Thyendet netop paa den allerfarligste Tid lige netop, naar det har Lommen fuld af Penge. Hvorfor nu udsætte Thyendet for denne ny Fristelse? Jeg skønner ikke, at der er nogen Grund til det, at den Stund der, saa vidt mig bekendt, end ikke foreligger det mindste om, at der er Dønst om en saadan Forantaltning til Stede fra Thyendets Side. Jeg tror ogsaa vedblivende med Rette at turde hævde, at der i Virkeligheden ikke er nogen saadan Trang til Stede, vel at mærke hos Thyendet, thi jeg tør ingenlunde nægte, at det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Stilling) kan have Ret i sin Paastand om, at der er en Trang, maasse endog saa en stærk Trang hos de næringsdrivende i Byerne til at lette Tjenestefolk for noget af den uvante Mammon, der brænder i deres Lommer, lette dem for den hurtigst muligt, endnu forinden de have faaet Lejlighed til at sætte det ind i Sparekassen eller betros det til Forældres eller bosatte Slægtinges Værge. Men en saadan Trang, saa naturlig den end kan være — og jeg skal ikke sige et eneste ondt Ord om den — forekommer mig dog ikke at kunne berettiget til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse, og jeg stemmer derfor imod dette Lovforslag ved dets endelige Vedtagelse.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg ønsker at gøre et Par Bemærkninger, fordi den sidste ærede Taler fremstillede mine Udtalelser paa en Maade, som ikke ganske stemmer med, hvad jeg har ment, og vistnok for Resten heller ikke med, hvad jeg tydelig nok har sagt. Jeg har hele Tiden